

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

navrhovatelky: E. P.
zastoupená Mgr. Davidem Záhumenským, advokátem se sídlem Třída kpt.
Jaroše 1922/3, Brno

proti
odpůrci: Ministerstvo zdravotnictví, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – mimořádného opatření ze dne 20. 11. 2020 čj: MZDR 47828/2020-7/MIN/KAN

t a k t o :

- I. Mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 11. 2020 čj: MZDR 47828/2020-7/MIN/KAN se ruší dnem 10.března 2021
- II. Odpůrce je povinen zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení ve výši 17. 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce navrhovatelky Mgr. Davida Záhumenského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Podání účastníků řízení

1. Navrhovatelka se návrhem, podaným u Městského soudu v Praze, domáhá zrušení mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 11. 2020 čj. MZDR 47828/20-7/MIN/KAN.
2. Pod bodem I. návrhu uvedla, že na základě uvedeného opatření se jako zaměstnankyně v sociálních službách musí s účinností od 21.11.2020 podrobit 1x za pět dnů, preventivnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyšetření na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS.CoV-2 prostřednictvím POC antigenních testů (článek III. ve spojení s článkem I.) a i v případě, kdy nebude mít příznaky onemocnění COVID-19, je v případě pozitivního testu povinná přerušit výkon práce a do doby provedení konfirmačního testu metodou RT-PCR opustit pracoviště a telefonicky kontaktovat poskytovatele zdravotních služeb, který jí nařídí povinnost konfirmačního testu. V případě negativního testu, ale současně přítomnosti klinických příznaků onemocnění COVID-19 se postupuje obdobně. Navrhovatelka nesouhlasí s tím, aby byla tak často testována nespolehlivým testem, obává se zdravotních komplikací, pokud se opatření podvolí, bude se cítit neustále pod stresem. Zatímco dosud v Centru sociálních služeb, kde navrhovatelka pracuje, se nikdo nenakazil, obává se, že situace se změní a dojde ke kolapsu. Opatření zásadním způsobem zasahuje do práv a oprávněných zájmů navrhovatelky, proto je dána její aktivní legitimace. Dále uvedla, že opatření vydávána Ministerstvem zdravotnictví jsou z materiálního hlediska opatřeními obecné povahy, což vyplývá nejen z žaloby uvedených usnesení Ústavního soudu, ale též z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14A 41/2020, ve kterém Městský soud jasně judikoval, že opatření ministerstva jsou opatřeními obecné povahy.

3. Pod bodem II. návrhu, navrhovatelka poukázala na to, že napadené opatření bylo vydáno za trvání nouzového stavu, který byl vyhlášen od 5. října 2020 a následně prodlužován, jde o opatření s celostátní působností, které bylo vydáno za trvání nouzového stavu. Při tom Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14A 41/2020 zrušil ta napadená mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví právě z toho důvodu, že byla vydána v době trvání nouzového stavu. Tímto rozsudkem Městský soud konstatoval, že ministerstvo při vydání, tam napadených opatření, překročilo zákonné meze své působnosti. Navrhovatelka dále uvedla, že usnesení o vyhlášení nouzového stavu přijatého usnesením vlády ze dne 30. 9. 2020 č. 957, ukládá členům vlády požádat vládu o předchozí souhlas k opatřením souvisejícím s vyhlášeným nouzovým stavem, která člen vlády nebo jím řízené ministerstvo činí v rámci svých pravomocí, a to před jejich uplatněním.
4. Pod bodem III. navrhovatelka namítá absenci pravomoci odpůrce k vydání předmětného opatření, neboť ministerstvo může v oblasti boje s nemocemi rozhodovat pouze prostřednictvím hlavního hygienika České republiky. Pravomoc k vydání tak závažného opatření nelze dovodit na základě § 69 odst. 1 písm. i) ani jiného ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť v rámci ústavního pořádku lze uložit povinnosti toliko na základě a v mezích zákona při zachování základních práv a svobod. Nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá a povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Výhrada zákona nevylučuje, aby zákonem provedené vymezení práva bylo dále upraveno podzákonným právním předpisem, nemůže však dojít k zúžení nebo rozšíření jeho obsahu, vyplývajících ze zákonné úpravy. Poukázala na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. Pl.ÚS 3/15, sp. zn. Pl.ÚS 45/20, sp. zn. Pl.ÚS 35/95, Pl.ÚS 13/12) ze kterých vyplynulo, že nelze připustit, aby sféra ochrany základních práv a svobod se dostala pod pravomoc moci výkonné, která k tomu není oprávněná. Jediným orgánem způsobilým k omezení základních práv a svobod je Parlament (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS 19/14). Z hlediska interpretačního navrhovatelka poukázala na rozhodnutí rakouského ústavního soudu V363/2020, kde Ústavní soud prohlásil za protiústavní opatření spolkového ministra zdravotnictví a sociálních věcí, který vydal obecný zákaz vstupu na veřejná místa pouze s několika výjimkami. Navrhovatelka citovala ustanovení § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, s tím, že podle jejího názoru není v tomto ustanovení obsaženo zmocnění pro vydávání příkazů a zákazů, které jsou uvedeny v napadeném opatření obecné povahy. Opatření tak bylo vydáno *ultra vires*. Dále odkázala na článek docenta Z. K., který poukazuje na ústavně právní deficit nařizování toho, co zákon o ochraně veřejného zdraví výslovně nepřipouští, na základě ustanovení § 69 odst. 1, písm. i), namítla porušení zásady *nullum crimen sine lege*, když je umožněno za porušení opatření uložit pokutu až do výše 3 milionů korun.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Namítla funkční nepříslušnost odpůrce, neboť opatření nebylo vydáno hlavním hygienikem, který podle § 80 odst. 8 zákona o ochraně veřejného zdraví vystupuje ve věcech ochrany a podpory veřejného zdraví, jako orgán Ministerstva zdravotnictví.

5. Pod bodem IV. navrhovatelka namítla nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy vyplývá i z rozhodnutí Ústavního soudu (např. nález sp. zn. I. ÚS 178/15, sp. zn. IV. ÚS 2239/07). Rovněž je nutno vyžadovat, aby závěry v odůvodnění byly opřeny o adekvátní podklady ze správního spisu. Pokud má dojít k příkazu nošení ochranných pomůcek, musí být z vydaného opatření seznatelné, za jakým účelem k němu dochází, čeho má být dosaženo a kdy opatření přestane být účelné. Toto, ale z odůvodnění patrné není. Požadavek dostatečného odůvodnění opatření obecné povahy vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. V případě napadeného opatření je důvodné trvat na řádném odůvodnění, jakož i na splnění dalších formálních požadavků. Navrhovatelka při tom poukázala na příklad, kdy opatření obecné povahy, bylo vydáno Krajskou hygienickou stanicí Olomouckého kraje, ze dne 9. 8. 2017 ve vztahu k dočasnému zákazu používání vody ke koupání ve vodní nádrži Plumlov. Napadené opatření nevysvětluje, proč je nutné testování zaměstnanců sociálních služeb, když jsou současně testováni také uživatelé sociálních služeb. Nestanoví, proč byl stanoven interval 5 dnů, souběžně přitom platné opatření ze dne 2. 10. 2020 čj: MZDR 36813/2020-3/MIN/KAN umožňuje i pozitivně testovaným pracovníkům v sociálních službách nadále vykonávat práci s používáním respirátorů, který je nyní nařizován také napadeným opatřením. Navrhovatelka uvedla, že jsou nebezpečnější nemoci, kterým se taková pozornost nevěnuje, jako je například rakovina, cukrovka, chřipka.
6. Pod bodem V. navrhovatelka namítala, že opatření není přiměřené sledovanému cíli, kterým by měla být ochrana před nemocí. Poukázala na praxi v rámci dříve vyhlášené epidemie, tzv. prasečí chřipky, ve vztahu k níž v roce 2009 vyhlásila WHO pandemii ve vztahu k viru H1N1, v souvislosti s touto pandemií nebyl vyhlášen ani nouzový stav, ani nebyla vydána celostátní omezení podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Napadené opatření je potřeba posuzovat také v kontextu chřipky z roku 1995, kdy zemřelo jen v České republice 12 tisíc lidí, při tom nikdo nikoho nechránil, nedošlo k žádnému omezení. Poukázala na základní atribut právního státu, mezi který patří přiměřenost práva. Má za to, že opatření, která jsou přijata, sledují snad legitimní cíl, ale není dáno ani kritérium potřeby, natož vhodnosti. Jsou k dispozici méně invazivní způsoby testování (testy ze slin), stát má tedy povinnost zajistit minimálně možnost takové alternativy. To ale napadené opatření nepřipouští.
7. Pod bodem VI. navrhovatelka namítala k otázce vedení spisu a přístupu navrhovatelky k podkladům neexistenci spisového materiálu, ačkoliv Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 4141/18 poukázal na nedostatky vedení daňového spisu. Dle navrhovatelky jde o obdobnou situaci v této věci, odpůrce tvrdí, že buď spis nevede, nebo ho vede, ale spis obsahuje pouze vydávané opatření. Jednotlivcům pak odpůrce neumožňuje do spisu nahlížet. Navrhovatelka poukázala na ustanovení § 17 správního řádu, z něhož vyplývá, že v každé věci se zakládá spis, který musí obsahovat jednak označení spisovou značkou, jednak dokumenty, které jsou v uvedeném ustanovení vyjmenovány. Z komentáře k ustanovení § 174 odst. 1 správního řádu, podle něhož se nařízení o vydání opatření obecné povahy použijí obdobně ustanovení části první. a přiměřeně ustanovení části druhé. správního řádu, vyplývá, že osoby, které mohou k návrhu podávat připomínky nebo námítky, neboť v jejich případě na tom existuje nepochybný právní zájem, mohou nahlížet do spisu. O existenci spisu například v řízení o územním plánu se zmiňují četná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Navrhovatelka musí mít možnost se s kompletním spisem, obsahujícím všechny podklady, seznámit, a to alespoň v řízení před soudem.
8. Pod bodem VII. navrhovatelka podala návrh na vydání předběžného opatření. Pod bodem VIII. poukázala navrhovatelka na prezentaci V. Č., a sdělení Státního zdravotnického ústavu se Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

závěrem, že nebyly dány důvody pro zavedení podobných opatření, jako je nyní napadené opatření. Navrhla, aby Městský soud v Praze napadené opatření zrušil pro nezákonnost a žádala přiznání nákladů soudního řízení.

9. Odpůrce ve vyjádření k podanému návrhu k námitce, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno za trvání nouzového stavu, poukázal na to, že z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14A 41/2020 se uvádí, že „bylo plně v dispozici ministerstva zdravotnictví činit úkony striktně spadající pod tento resort, například vyčlenit lůžka ve zdravotnických zařízeních podle § 69 odst. 1 písm. c zákona o ochraně veřejného zdraví nebo zakázat návštěvy pacientů ve zdravotnických zařízeních ...“. Odpůrce je toho názoru, že napadené opatření patří právě mezi úkony, spadající do resortu zdravotnictví a že tedy nepřekročil mezi své působnosti. Nejde o tolik razantní a plošný zásah do základních práv a svobod, aby možnost přijmout taková to opatření náležela v době nouzového stavu pouze vládě. Odpůrce má za to, že vydal napadené mimořádné opatření v souladu se svými pravomocemi, poukázal na ustanovení § 80 odst. 1, písm. g zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví v platném znění ve spojení s první větou § 69 odst. 2 téhož zákona. Z rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020 sp. zn. Pl.ÚS 8/20 pak vyplývá, že odpůrce svěřenou pravomoc realizuje ve formě opatření obecné povahy podle § 94 a zákona o ochraně veřejného zdraví. Podle názoru odpůrce je odůvodnění napadeného opatření dostatečné, je nutno zohlednit dynamičnost vývoje pandemie COVID-19 a poznatků o ní, jakož i množství kroků, které je v této souvislosti třeba přijímat. Jde o vyvíjející se krizovou situaci, kdy je nutné urychleně činit kroky vedoucí ke zpomalení šíření viru SARS-CoV-2 v populaci a záchraně životů osob. Proto z druhé věty § 94 a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že opatření obecné povahy na základě tohoto zákona vydává „bez řízení o návrhu opatření obecné povahy“. Není tedy třeba vést spis ve standardním správním řízení, není vyžadováno předchozí uveřejnění návrhu opatření k připomínkám a námitkám ve smyslu § 172 správního řádu. Odpůrce považuje napadené opatření za přiměřené, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2011 čj: 6Ao 7/2010-73, z něhož vyplývá, že soud by v rámci testu proporcionality měl postihovat více méně pouze extrémní případy věcně nesprávných opatření, které jsou jen formálně v souladu se zákonem, nikoliv případy, kdy v rámci zákona je možné vícero řešení daného problému a soud pouze dospěje k závěru, že lepší by bylo jiné řešení, než v dané věci příslušným orgánem přijaté. Odpůrce poukázal na další judikaturu, v níž Nejvyšší správní soud vyjádřil, že zásah soudu v podobě zrušení opatření obecné povahy by měl být spíše výjimečný. Odpůrce poukázal na to, že nejen pandemie, ale i odborné poznatky o ní, se dynamicky vyvíjejí, při přijímání svých opatření preferuje ochranu života a zdraví osob při současné snaze o co nejmenší omezení v chodu společnosti. Je respektován princip proporcionality, a až v případě, kdy riziko šíření onemocnění je příliš vysoké, jsou indikována různá opatření, která by mohla šíření onemocnění zpomalit a zmírnit dopady na zdraví a životy osob. Zohledňuje rovněž to, že zatímco omezení jsou dočasná, mohlo by explozivní šíření infekce COVID-19 vést k závažným dočasným i trvalým zdravotním následkům velké části populace a k úmrtí 10 tisíců až 100 tisíců osob. Napadené opatření je zaměřeno na včasné odhalení pozitivních osob, působících mezi nejzranitelnější skupinou osob, kterým jsou dlouhodobě poskytovány zdravotní nebo sociální služby. Stanovený zásah do práv navrhovatelky považuje odpůrce za přiměřený sledovanému cíli. Závěrem odpůrce uvedl, že správní spis byl sice veden, obsahuje však jen mimořádná opatření vydávaná v souvislosti s antigenním testováním, která jsou navíc v plném znění veřejně přístupná prostřednictvím úřední desky odpůrce, včetně dálkového přístupu. Odpůrce navrhl, aby soud návrh zamítl. K návrhu na vydání předběžného opatření uvedl, že jde o nepřipustný návrh.
10. V doplnění návrhu ze dne 16. 12. 2020 navrhovatelka poukázala na neúčinnost a nespolehlivost PCR testů a to s odkazem na rozsudek portugalského soudu a stanovisko Z., která uvedla, že PCR pozitivita znamená jen to, že ve vyšetřeném vzorku je přítomna část virové RNA, nikoliv celý virus. Nic to neříká o tom, zda je dotýčný infekční se závěrem, že pozitivní výsledek jediného testu je automaticky prohlášen za diagnózu, aniž by dotčeného vyšetřil lékař. Dále poukázala na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

studii z listopadu 2020, s tím, že testy, na kterých jsou všechny kroky státu založeny, jsou chybnou metodou pro určování toho, zda v sobě člověk nosí životaschopný virus.

11. V doplnění návrhu ze dne 17. 12. 2020 navrhovatelka poukázala na stránky odpůrce, na kterých je zveřejněn text Společnosti pro lékařskou mikrobiologii ČLSJEP, v němž je vyjádřeno stanovisko, že antigenní test nelze chápat jako rovnocenný ekvivalent PCR diagnostiky, neměl by být používán k vyšetření jedinců s nízkou pravděpodobností infekce. Dále poukázala na stanovisko Americké společnosti pro mikrobiologii a doporučení Evropské komise ze dne 18. 11. 2020, z níž je patrné, že uvedené testy by neměly být používány u bezpříznakových jedinců.
12. Podáním ze dne 22. 12. 2020 navrhovatelka s odkazem na bod 4., stranu 8 vyjádření odpůrce požádala o zaslání „Mezinárodního srovnání“.
13. V replice ze dne 29. 12. 2020 k vyjádření odpůrce poukázala navrhovatelka na nálezy Ústavního soudu Pl.ÚS 45/2000 ve kterém Ústavní soud vymezil meze pro podzákonnou regulaci, s odkazem na citovaný nálezy není možno akceptovat, aby tyto meze v zákoně o ochraně veřejného zdraví stanoveny nebyly. Navrhovatelka setrvala na stanovisku, že ve věcech ochrany a podpory veřejného zdraví vystupuje hlavní hygienik České republiky jako orgán Ministerstva zdravotnictví. Má za to, že napadené opatření je nedostatečně odůvodněno, poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020 čj: 18A 59/2020-224 a na vážné nedostatky obou používaných typů testů. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného opatření, odkázala navrhovatelka na vyjádření veřejného ochránce práv, z něhož vyplývá, že plošná povinnost přeshraničních pracovníků předložit potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů není potřebným opatřením. Navrhovatelka má za to, že s ohledem na inkubační dobu onemocnění COVID (2 – 14 dnů) je testování zaměstnanců v 5 denních intervalech nesmyslné. Znovu poukázala na jiné závažné nemoci a na skutečnost, že jsou k dispozici méně invazivní způsoby testování. Poukázala rovněž na nízkou smrtnost koronaviru ve srovnání s jinými chorobami.
14. Dalším podáním ze dne 27. 1. 2021 doložila článek o vhodnosti žvýkačkových či kloktacích testů. Doplněním přílohy ze dne 5. 2. 2021 navrhovatelka doložila článek z médií, ze kterého vyplývá riziko zdravotní újmy v případě provádění stěrů za účelem testování.
15. Odpůrce k replice navrhovatelky ve vyjádření ze dne 8. 2. 2021 poukázal na nejnovější rozhodnutí Městského soudu v Praze v obdobné věci ze dne 29. 1. 2021 čj: 11A 126/2020-84, jehož předmětem bylo nařízení o povinnosti nosit ochranné prostředky dýchacích cest s tím, že má-li pravomoc vydat uvedené opatření, má pravomoc vydat i opatření, které je napadeno v této věci. K otázce odůvodnění napadeného opatření setrval odpůrce na stanovisku, že odůvodnění je dostatečné. Pokud jde o nedostatky testů, uvedl, že většina testů k detekci infekčních nemocí nemá 100% specifitu a senzitivitu, proto tak nemůže být ani v případě testů používaných pro diagnostiku SARS-CoV-2. Přesto je účel testování zřejmý, a to je identifikovat pozitivně testované osoby a izolovat je od společnosti, aby nedocházelo k dalšímu šíření. Cílem napadeného opatření bylo včasné odhalení COVID-19 pozitivních osob, působících mezi nejzranitelnější skupinou osob. Frekvence testování zohledňuje inkubační dobu nemoci, když rozmezí inkubační doby u infekčních nemocí není a nemůže být stanoveno žádnou normou. Vyplývá to z principu biologické diverzity, který se významným způsobem uplatňuje i ve vztazích mezi makro i mikroorganismy. Zvážení frekvence, je výsledkem jednání pracovních skupin odpůrce složených z předních expertů v oblasti laboratorní diagnostiky, epidemiologie, infektologie a dalších dotčených odborností. Dále uvedl, že srovnávání s tzv. prasečí chřipkou Městský soud v Praze již ve svých rozhodnutích odmítl jako irelevantní. Protiepidemická opatření u chřipky při jejím sezónně zvýšeném výskytu nelze srovnávat s protiepidemiologickými opatřeními pro omezení šíření nákazy SARS-Cov-2, neboť u posléze uvedené, je nesrovnatelně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vyšší výskyt komplikací. Pokud jde o kritérium minimalizace zásahu, uvedl odpůrce, že neexistuje jiné řešení, neboť navrhovatelkou zmíněné alternativy jsou dostupné pouze krátkou dobu a nejsou zatím dostupné informace o jejich spolehlivosti. K otázce smrtnosti COVID-19 ve srovnání s jinými nemocemi, uvedl, že prozatím není dostatek údajů, nicméně závažnost smrtnosti je dána tím, že se koncentruje do imunitně fragilních populačních skupin, u kterých nemoc probíhá těžkým klinickým obrazem vyžadující intenzivní péči.

Předmět řízení

16. Napadené, výše označené, mimořádné opatření vydalo Ministerstvo zdravotnictví s odkazem na ustanovení § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a s odkazem na ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 uvedeného zákona jako opatření k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID -19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2.
17. Tímto mimořádným opatřením bylo nařízeno všem poskytovatelům zdravotních služeb poskytujícím dlouhodobou lůžkovou péči nebo domácí péči a všem poskytovatelům sociálních služeb zařízení domovů pro osoby se zdravotním postižením, domovů pro seniory nebo domovů se zvláštním režimem, poskytovatelům sociálních služeb poskytujícím odlehčovací služby v pobytové formě a poskytovatelům pečovatelské služby s účinností od 21.11 2020 s frekvencí 1x za pět dní provést preventivní vyšetření na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím POC antigenních testů provedených zaměstnancem, který je zdravotnickým pracovníkem nebo poskytovatelem zdravotních služeb, s nímž má uzavřenou smlouvu o poskytování pracovně lékařských služeb nebo jiným poskytovatelem zdravotních služeb, se kterým uzavře za účelem provedení antigenních testů smlouvu o poskytování zdravotních služeb, u všech svých zaměstnanců, kteří přicházejí do přímého kontaktu s pacienty nebo uživateli sociálních služeb; za zaměstnance se pro účely tohoto opatření považují i osoby vykonávající činnost ve prospěch poskytovatele na základě jiného než s ním uzavřeného pracovně právního vztahu, včetně dobrovolníků. Vyšetření se neprovádí u osob, které absolvovaly z důvodu onemocnění COVID-19 izolaci minimálně v rozsahu podle platného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví upravujícího nařízení izolace a karantény a zároveň neuplynulo více než 90 dnů od prvního RT-PCR testů s pozitivním výsledkem a u osob, kterým byl v posledních 5ti dnech před pravidelným vyšetřením proveden test metodou RT-PCR s negativním výsledkem. U zaměstnanců, kteří v době provádění pravidelného vyšetření nejsou přítomni na pracovišti, se vyšetření provede v den návratu na pracoviště před nástupem k výkonu činnosti (bod I.). Poskytovateli zdravotních služeb pak bylo nařízeno provést na žádost poskytovatele, uvedeného pod bodem I. opatření, vyšetření na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2. Všem zaměstnancům zařízení, uvedených v bodu I. opatření, pak bylo podle článku III. opatření nařízeno podrobit se vyšetření a v případech, uvedených pod písmeny a) až c) tohoto článku opatření (pozitivní test a klinické příznaky, pozitivní test bez klinických příznaků, negativní test a klinické příznaky) bez prodlení přerušit výkon práce, oznámit skutečnost zaměstnavateli, opustit místo pracoviště a telefonicky kontaktovat poskytovatele zdravotnických služeb v oboru všeobecné praktické lékařství k určení dalšího postupu (pozitivní test a klinické příznaky, pozitivní test bez klinických příznaků, negativní test a klinické příznaky). Dále byly uloženy povinnosti poskytovatelům zdravotních služeb v oboru všeobecné praktické lékařství (bod IV.) a povinnost hlásit informace do informačního systému (bod V. opatření). Pod bodem VI. opatření bylo nařízeno zajistit poskytovatelům, uvedeným pod bodem I., zajistit aby zaměstnanci, uvedení v bodě I. používali při kontaktu s pacienty nebo uživateli sociálních služeb osobní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ochranné pomůcky dýchacích cest přidělené zaměstnavatelem, a to minimálně respirátor třídy FFP2 nebo KN95 bez výdechového ventilu.

18. V odůvodnění opatření odpůrce konstatoval, že mimořádné opatření je vydáno v souvislosti s nepříznivým vývojem epidemiologické situace ve výskytu onemocnění COVID-19 v Evropě a zejména v České republice. Realizace opatření je nezbytná vzhledem k současné nepříznivé epidemiologické situaci ve výskytu onemocnění u uvedených poskytovatelů zdravotních a sociálních služeb. Poskytovatelé zdravotních a sociálních služeb by měli přijmout taková opatření k zajištění maximální prevence přenosu nákazy, a to zejména oddělením osob zdravých od osob nemocných, jako dodržováním potřebných hygienickoepidemiologických opatření, včetně používání ochranných pomůcek dýchacích cest. Toto opatření je zaměřeno na včasné odhalení COVID-19 pozitivních osob působících mezi nejzranitelnější skupinou osob, kterým jsou dlouhodobě poskytovány zdravotní nebo sociální služby, nastavením pravidelného preventivního vyšetření pomocí POC antigenních testů na přítomnost viru SARS-COV-2. Toto opatření vychází z následujících údajů: sociální zařízení patří mezi jedny z nejčastějších clusterů epidemie onemocnění COVID-19, osoby starší 65 let tvoří cca 90% všech dosud zemřelých v souvislosti s onemocněním, osoby starší 65 let tvoří nejvyšší podíl na počtu hospitalizovaných pro onemocnění COVID-19, pohybující se mezi 65% až 75%, podíl seniorů nad 65 let (cca 14%) na prevalenci COVID v celé populaci a vyšší riziko úmrtí v souvislosti s onemocněním. Zdravotnická zařízení patří mezi tři nejčastější ohniska- clusteru onemocnění v současné epidemii, virová nálož mezi zdravotnickými pracovníky je vysoká, denně se nakazí přibližně 1 000 zdravotníků, zdravotníkům hrozí riziko nákazy z běžného osobního života, ale také od nakažených pacientů, kteří nemusí v průběhu poskytování zdravotní péče jevit příznaky nemoci a mohou být zdrojem nákazy pro zdravotníky. V lůžkových zdravotnických zařízeních, respektive pobytových sociálních zařízeních může dojít k úzkému a dlouhodobému kontaktu pacientů/uživatelů sociálních služeb navzájem, proto hrozí riziko snadnějšího šíření onemocnění a neodhalený pozitivní zaměstnanec v pobytovém sociálním zařízení nebo lůžkovém zdravotnickém zařízení může být rizikem pro ubytované uživatele sociálních služeb, respektive hospitalizované pacienty i ostatní pečující personál.

Posouzení věci soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal mimořádné opatření odpůrce ze dne 20. 11. 2020, č.j. : MZDR47828/2020-7/MIN/KAN z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahu je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále „s. ř. s.“). Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Soud k jednotlivým námitkám uvádí následující:

I.

20. Navrhovatelka pod bodem I. návrhu uvedla tvrzení ke své aktivní procesní a věcné legitimaci a tvrzení k povaze napadeného opatření.
21. K aktivní legitimaci uvedla, že na základě pracovní smlouvy je pracovníkem v sociálních službách, přichází do přímého kontaktu s uživateli sociálních služeb, na základě napadeného opatření jí tak vznikla povinnost pravidelného testování, se kterým nesouhlasí. Pokud jde o aktivní legitimaci navrhovatelky, soud konstatuje, že nemá pochybnosti o tom, že navrhovatelka je aktivně legitimována k podání návrhu, když podle § 101a s. ř. s. může návrh na přezkoumání opatření obecné povahy podat navrhovatel, který tvrdí, že opatření zasáhlo do jeho práv. Je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

aktivní legitimace je založena na tvrzení navrhovatele o dotčenosti práv, podmínku uvedenou v § 101a s. ř. s. navrhovatelka splňuje.

22. Navrhovatelka v této části žaloby uvádí tvrzení k povaze napadeného opatření a odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14A 41/2020, se závěrem, že napadené opatření odpůrce je opatřením obecné povahy. K tomu soud uvádí, že nemá pochybnosti o tom, že napadené mimořádné opatření je opatřením obecné povahy, což vyplývá nejen z charakteru tohoto opatření, ale také z judikatury. Lze odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 8/20, ve kterém Ústavní soud vyjádřil názor, že při posuzování mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, vydaného podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, je nutno vycházet z toho, že je zákon za opatření obecné povahy přímo označuje v ustanovení § 94a zákona o ochraně veřejného zdraví, byť pro ně stanoví odchylky od správního řádu.

II.

23. Navrhovatelka pod bodem II. návrhu namítala, že opatření bylo vydáno za trvání nouzového stavu, který byl vyhlášen dne 5. 10. 2020 a následně byl prodlužován. Jde o opatření je s celostátní působností, které bylo vydáno za trvání nouzového stavu. Poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14 A 41/2020, kterým soud zrušil jiná mimořádná opatření Ministerstva zdravotnictví soud právě z toho důvodu, že byla vydána v době trvání nouzového stavu s tím, že Ministerstvo při vydání předmětných opatření překročilo zákonné meze své působnosti. Dle názoru navrhovatelky jde o zcela analogickou situaci, jako je situace v této věci. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.
24. Napadené mimořádné opatření bylo vydáno s odkazem na ustanovení § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví. Podle tohoto ustanovení: „*Ministerstvo zdravotnictví k ochraně a podpoře veřejného zdraví nařizuje mimořádná opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku a mimořádná opatření k ochraně zdraví fyzických osob při výskytu nebezpečných a z nebezpečnosti podezřelých výrobků a jakosti či z porušení jakosti podezřelých vod, při živelných pohromách a jiných mimořádných událostech, pokud mají být provedena celostátně nebo na území několika krajů, a rozhoduje o jejich ukončení včetně uvolnění výrobků na trh nebo do oběhu*“.
25. Přehled mimořádných opatření, která je oprávněn nařídít příslušný orgán ochrany veřejného zdraví při vzniklé epidemii nebo při nebezpečí jejího vzniku pak stanoví ustanovení § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví, ve kterém jsou vyjmenována konkrétní omezení, která mohou být mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví regulována. A co se rozumí mimořádnými opatřeními při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku je pak upraveno v ustanovení § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví pod písm. a) až písm. i) zákona. Pod ustanoveními § 69 odst. 1 písm. a) až písm. h) zákona jsou uvedeny konkrétní činnosti, které mohou být mimořádnými opatřeními dotčeny (omezení nakládání s potravinami, omezení styku skupin fyzických osob, zákaz omezení slavností, sportovních aktivit, uzavření zařízení jednodenní nebo lůžkové péče, zařízení sociálních služeb, škol, omezení s nakládání s pitnou vodou, příkaz k vyčlenění lůžek ve zdravotnických zařízeních, příkazy k provedení desinfekce deratizace, příkaz k varovnému označení objektu, mimořádné očkování, příkaz k vyčlenění objektu). V ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož bylo napadené opatření vydáno, je pak stanoveno, že mimořádným opatřením při epidemii nebo při nebezpečí jejího vzniku je „*zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku*“.
26. Podle § 69 odst. 2 věty první uvedeného zákona pak „*mimořádná opatření podle odst. 1 nařídí v nezbytně nutném rozsahu a rozhodne o jejich ukončení příslušný orgán ochrany veřejného zdraví*“.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Z uvedených ustanovení, podle nichž bylo v této věci postupováno, vyplývá, že oprávnění odpůrce vydat mimořádné opatření není vůbec vázáno na existenci či neexistenci nouzového stavu, který byl vládou vyhlášen.
28. Argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020 sp. zn. 14 A 41/2020 je nepřiléhavá. Navrhovatelka při citaci bodu 156 uvedeného rozsudku opomenula první větu tohoto bodu, ve kterém soud uvádí, že: „*uznává, že § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví není vyhlášením nouzového stavu naprosto vyprázdněn a výše uvedené ani neznamená, že vyhlášením nouzového stavu byly Ministerstvu zdravotnictví odňaty veškeré jeho pravomoci podle zákona o ochraně veřejného zdraví a tyto byly svěřeny vládě*“. V závěru tohoto bodu rozsudku pak soud uvedl, že Ministerstvu: „*nepříslušelo omezit na území celého státu svobodu pohybu všech jeho obyvatel a plošně zakázat (s výjimkami) maloobchodní prodej*“. Z uvedeného rozsudku nevyplývá, že soud dospěl k závěru, že by Ministerstvo zdravotnictví nebylo oprávněno pouze z důvodu, že je vyhlášen nouzový stav, přijímat mimořádná opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Důvodem pro zrušení tam napadených opatření nebyla samotná skutečnost, že došlo k vyhlášení nouzového stavu. Z odůvodnění rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č.j. 14 A 41/2020 – 111 vyplývá, že Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadená mimořádná opatření představovala natolik závažný a zejména rozsáhlý zásah do základních práv, jako je svoboda pohybu či podnikání, že byla dána pravomoc vlády po vyhlášení nouzového stavu přijmout opatření podle krizového zákona.
29. Námitku, v níž navrhovatelka dovozuje, že důvodem pro zrušení mimořádných opatření odpůrce ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 14 A 41/2020 bylo to, že byla vydána v době trvání nouzového stavu, neshledal soud důvodnou. Jak již bylo uvedeno, důvodem pro zrušení mimořádných opatření ve věci, v níž rozhodoval čtrnáctý senát Městského soudu v Praze, byl rozsah a intenzita omezení základních lidských práv a svobod, nikoliv samotná skutečnost, že byl vyhlášen nouzový stav. Závěr o tom, že pro posouzení otázky, zda opatření může přijmout Ministerstvo zdravotnictví na základě zákona o ochraně veřejného zdraví nebo vláda na základě krizového zákona se musí odvíjet od charakteru, rozsahu a intenzity omezení základních lidských práv a svobod s tím, že v obecné rovině platí, že využití pravomoci vydat mimořádné opatření Ministerstvem zdravotnictví přichází v úvahu bez ohledu na to, zda je vyhlášen nouzový stav či nikoliv, akceptoval Městský soud v Praze ve své dosavadní judikatuře (např. rozsudek ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 A 35/2020 – 264, rozsudek ze dne 13. 11. 2020, č. j. 18 A 59/2020 – 247). Soud v této věci nemá žádný rozumný důvod pro to, aby se od právního názoru, který byl vyjádřen v uvedených rozsudcích odchýlil.
30. Soud nesdílí stanovisko navrhovatelky, že v případě nyní napadeného opatření se jedná o analogickou situaci, v daném případě nejde o rozsáhlé plošné omezení základních práv a svobod, jde o příkaz k činnosti směřující k omezení šíření se epidemie spočívající v testování zaměstnanců zařízení, kteří přicházejí do styku s rizikovou kategorií obyvatel. Nařízení se tedy týká úzké skupiny obyvatel a jde o nařízení jedné povinnosti. Na tom nic nemění ani to, že jde o patření celorepublikové, neboť odpůrce je orgánem s působností pro celou Českou republiku.
31. Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž navrhovatelka poukazuje na požadavek zajištění předchozího souhlasu vlády s vydáním mimořádného opatření. Ani neexistence předchozího souhlasu vlády není důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného mimořádného opatření, neboť odpůrce vydal mimořádné opatření v rámci své pravomoci při čemž tak mohl učinit bez ohledu na to, zda je či není vyhlášen nouzový stav. Přihlédnout je nutno i k charakteru usnesení vlády. Podle judikatury (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 30.4.1998 sp.zn. I.ÚS 482/97, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.4.2019 č.j. 1 Azs 2/2019-54) je usnesení vlády interním rozhodnutím, které nemá povahu právní normy, nezasahuje do práv třetích osob. Jedná se akt, ukládající úkoly členům vlády. Případné porušení usnesení vlády č. 391/2020Sb. by tedy

nemohlo zasáhnout do práv navrhovatelky a nebylo by důvodem pro zrušení napadeného opatření.

III.

32. Navrhovatelka pod bodem III. návrhu namítala absenci pravomoci odpůrce k vydání předmětného opatření. Namítala, že pravomoc k vydání tak závažného opatření nelze dovodit na základě § 69 odst. 1 písm. i) ani jiného ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví. Poukázala na článek 2 odst. 4 Ústavy článek 2 a článek 4 Listiny základních práv a svobod, ze kterých vyplývá, že povinnosti lze uložit toliko na základě a v mezích zákona při zachování základních práv a svobod s tím, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Poukázala na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. Pl. ÚS 45/2000, sp. zn. Pl. ÚS 35/95, sp. zn. Pl. ÚS 13/12, sp. zn. Pl. ÚS 19/14) ze kterých vyplývá, že Ústavní soud zrušil zákonné zmocnění, které zmocňovalo vládu k regulaci vyhrazených toliko zákonům, respektive zmocnění, které delegovalo vymezení skutkové podstaty trestného činu na nařízení vlády se závěrem, že nelze připustit, aby se sféra ochrany základních práv a svobod dostala pod pravomoc moci výkonné, jediným orgánem způsobilým k omezení základních práv a svobod je parlament. Právní úpravu lze považovat za ústavně komfortní jen tehdy, jestliže zákon v této souvislosti vymezil jasně základní meze. Dle názoru navrhovatelky není možné takzvaným zbytkovým ustanovením § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví stanovit zcela nové povinnosti. Navrhovatelka má za to, že odpůrce překročil rozsah svěřené působnosti a postupoval *ultra vires*.
33. Lze jistě souhlasit s navrhovatelkou, že z článku 2 odst. 4 Ústavy a z článku 2 odst. 3 a článku 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, přičemž primární povinnosti mohou být ukládány toliko zákonem. Je však nutno konstatovat, že podrobnější úpravu lze přenechat podzákonným předpisům. Taková úprava se však vždy musí pohybovat *secundum et intra legem*. Zákonodárce nemůže delegovat na moc výkonnou uložení primárních povinností, podzákonná norma musí vždy být vydána na základě a v mezích zákona, musí respektovat účel a smysl zákonem definovaných povinností.
34. V dané věci se jedná o odlišnou situaci od situací, které byli předmětem nálezu Ústavního soudu. Ve věci řešené nálezem Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 45/2000 výkonná moc sama bez zákona regulovala podnikání formou výrobních kvót. Nejde ani o situaci obdobnou, jež byla řešena nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 7. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 35/95 a ze dne 23. 7. 2013 sp. zn. Pl. ÚS 13/12, ve kterých Ústavní soud pro nepřipustnost delegace regulace určující meze základních práv a svobod, respektive stanovující trestnost určitého jednání na výkonnou moc, zrušil nejen zmocňovací ustanovení v zákoně, ale také na jeho základě vydal prováděcí právní předpis. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 19/14 vyplývá, že jediným orgánem, způsobilým k omezení základních práv a svobod, je parlament. Neznamená to však, že by Ústavní soud popíral oprávnění vydat podzákonný právní předpis či učinit jiný právní úkon (nařízení opatřením obecné povahy), musí se tak však stát vždy toliko na základě a v mezích zákona.
35. Napadené opatření bylo vydáno jako opatření obecné povahy s odkazem na ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož mimořádnými opatřeními při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku lze nařídit zákaz nebo další činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Je zřejmé, že jde o obecné ustanovení, které nestanoví konkrétně jaký zákaz nebo nařízení určité činnosti ke stanovenému účelu lze učinit. Soud má za to, že určitá obecnost právní normy je nezbytná, neboť zákon jako obecně závazný právní předpis nemůže předvídat a upravovat všechny konkrétní situace, jejichž existence a vývoj není a nemůže být známa. To samozřejmě neznamená, že by obecné ustanovení zmocňovalo příslušný orgán k tomu, aby stanovil jakýkoliv zákaz či nařídil jakoukoliv činnost. Jednak musí jít o zákaz či nařízení určité činnosti, která směřuje k likvidaci epidemie nebo k likvidaci nebezpečí jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vzniku, jednak takové opatření musí respektovat pravomoc a působnost příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví.

36. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem, který zaujal Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 11. 2020, č. j. 18 A 59/2020 – 247, ve kterém vyjádřil, že obecnost ustanovení v § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví nebrání ústavně právnímu výkladu, naopak právě z důvodu obecnosti takovýto výklad vyžaduje. Shodně s uvedeným rozsudkem má soud za to, že podle uvedeného právního ustanovení může odpůrce vydat takové mimořádné opatření, které je svým rozsahem charakterem a intenzitou srovnatelné s opatřeními, která jsou výslovně upravena v předchozích ustanoveních pod písmeny a) až h) ustanovení § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví.
37. Soud se proto zabýval otázkou, zda napadené mimořádné opatření ukládající subjektům, uvedeným pod bodem I. tohoto opatření provádět s frekvencí 1x za pět dní preventivní vyšetření na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím POC antigenních testů zaměstnancům subjektů, uvedených pod bodem I. mimořádného opatření povinnost se testování podrobit, za takové mimořádné opatření svým rozsahem, charakterem a intenzitou je srovnatelné s opatřeními, která jsou výslovně předvídána v předchozích ustanoveních § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví pod písmeny a) až h).
38. Po posouzení této otázky dospěl soud k závěru, že napadené mimořádné opatření nevybočuje z jiných oprávnění uvedených v § 69 odst. 1 písmeny a) až h) uvedeného zákona. Soud přihlédl zejména k ustanovení § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, z něhož vyplývá, že odpůrce je nadán pravomocí a působností vydat formou mimořádného opatření – mimo jiné – příkaz k uzavření zdravotnických zařízení jednodenní nebo lůžkové péče, příkaz k uzavření zařízení sociálních služeb a dalších vyjmenovaných subjektů.
39. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že odpůrce je oprávněn formou mimořádného opatření nařídít uzavření zdravotnických zařízení či uzavření zařízení sociálních služeb. Takové nařízení svým charakterem a mírou zásahu do práv a svobod adresátů nepochybně zasahuje výrazně intenzivněji, než je opatření, ukládající testování pracovníků zařízení sociálních služeb. Jestliže zákonodárce umožnil odpůrci nařídít uzavření uvedeného typu zařízení, nelze dovozovat, že by odpůrce nebyl oprávněn k vydání typově méně intenzivního opatření, které ukládá testování zaměstnanců těchto zařízení. Napadeným opatřením uložené testování není do navrhovatelkou specifikovaných práv a svobod zasahováno srovnatelně intenzivním způsobem, jde o úpravu podmínky pro výkon práv pro určitý okruh subjektů. Ačkoliv jde o omezení, které není zanedbatelné a subjektivně může být pocíťováno jako nepříjemné, má soud za to, že se nedotýká podstaty ústavně zaručených práv a svobod takovým způsobem, aby soud dospěl k závěru o nedostatku působnosti odpůrce.
40. Pokud navrhovatelka zmiňuje, že se nejedná o činnost k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku, soud uvádí, že toto stanovisko navrhovatelky nesdílí. Pod pojmy „*likvidace epidemie*“ nebo „*likvidace nebezpečí vzniku epidemie*“ je nutno spatřovat určitý proces, který vyžaduje postupné kroky směřující k tomuto cíli. Pod uvedené pojmy je tedy nutno zařadit i takové jednání, které zmírňuje šíření epidemie, ale také jednání, které zamezí, aby epidemie v určitých objektech (zde sociální zařízení) vůbec vznikla.
41. Soud má za to, že napadeným opatřením nebyla stanovena právní povinnost bez dostatečné opory v zákoně o ochraně veřejného zdraví, i restriktivní výklad vede k závěru, že opatření, ukládající testování určité skupiny zaměstnanců je s přihlédnutím k jeho charakteru a intenzitě zásahu do práce opatřením, které je ustanovením § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví předvídatelným. Jde o opatření, které je předvídáno zákonem a pohybuje se tedy v mezích zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

42. K argumentaci navrhovatelky rozhodnutím rakouského ústavního soudu V. 363/2020 soud uvádí, že ze samotné povahy věci vyplývá, že se rakouský ústavní soud nezabýval výkladem zákona České republiky. Navíc je zřejmé, že se rakouský ústavní soud zabýval jinou problematikou, a to otázkou obecného zákazu vstupu na veřejná místa, tedy otázkou, která je odlišná od předmětu nyní napadeného mimořádného opatření odpůrce.
43. K odkazu na článek Z. K. soud uvádí, že při posuzování důvodnosti či nedůvodnosti soud nemůže vycházet z článků, které vyjadřují stanovisko autora tohoto článku. Je na soudu, aby posoudil důvodnost či nedůvodnost uplatněných námitek a v případě potřeby provedl výklad právního předpisu.
44. Za relevantní nepovažoval soud ani odkaz navrhovatelky na ustanovení § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Navrhovatelka toto ustanovení cituje, aniž by ozřejmila důvod této citace, když v této věci je patrné, že podle uvedeného právního ustanovení nebylo postupováno a napadené opatření nebylo podle tohoto ustanovení vydáno. Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž navrhovatelka poukázala na zásadu *nullum crimen sine lege*, neboť posouzení věcné působnosti odpůrce k vydání mimořádného opatření s problematikou správního trestání nijak nesouvisí a z obsahu napadeného opatření je zřejmé, že otázku správního trestání ani neupravuje.
45. Navrhovatelka dále namítala absenci funkční příslušnosti, neboť opatření nebylo vydáno hlavním hygienikem. Poukázala na ustanovení § 80 odst. 8 zákona o ochraně veřejného zdraví s tím, že opatření obecné povahy může Ministerstvo zdravotnictví vydat výhradně prostřednictvím příslušného orgánu, kterým je hlavní hygienik. Hlavní hygienik musí mít patřičnou odbornost, proto má úprava v zákoně svou logiku. Ostatně doporučení podle zákona o ochraně veřejného zdraví jsou hlavním hygienikem vydávána.
46. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z výslovného znění ustanovení § 80 odst. 1 písm. g) zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož bylo napadené opatření přijato, vyplývá, že tímto ustanovením je svěřena pravomoc k nařízení mimořádných opatření přímo Ministerstvu zdravotnictví. Za ministerstvo je oprávněn jednat vedoucí tohoto orgánu, kterým je ministr zdravotnictví. Z ustanovení § 80 odst. 8 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož: „*v Ministerstvu zdravotnictví se zřizuje služební místo hlavního hygienika České republiky, který má postavení náměstka pro řízení sekce podle zákona o státní službě; ve věcech ochrany a podpory veřejného zdraví vystupuje hlavní hygienik České republiky jako orgán Ministerstva zdravotnictví*“, vyplývá pouze to, že se zřizuje služební místo hlavního hygienika, který ve věcech ochrany a podpory veřejného zdraví vystupuje jako orgán Ministerstva, což znamená, že úkony hlavního hygienika jsou činěny jménem Ministerstva zdravotnictví, respektive jsou Ministerstvu zdravotnictví přičitatelné. Z předmětného ustanovení nevyplyvá, že mimořádná opatření může vydávat jen hlavní hygienik. Naopak ustanovení § 80 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví tuto pravomoc svěřuje výslovně ministerstvu.
47. Argumentace, že hlavním hygienikem jsou vydána doporučení, je nepřipadná, neboť v daném případě o doporučení nejde. Obdobně to platí o blíže nespecifikovaném mimořádném opatření Ministerstva obrany ze dne 10. 3. 2020, které není předmětem toho řízení, proto se jím soud nemohl zabývat. Za nedůvodný je považován i odkaz na postup při zpracování územního plánu, když zákon výslovně stanoví orgány, do jejichž působnosti schvalování územního plánu přísluší. Pokud jde o odkaz na článek P.K., považuje soud opakovaně za potřebné konstatovat, že jde o právní názor autora článku, soudu nepřisluší obsah tohoto článku posuzovat. Posouzení otázky, zda správní orgán (Ministerstvo zdravotnictví) byl nadán pravomocí a působností vydat žalobou napadené opatření, přísluší v této věci soudu.

IV.

48. Navrhovatelka pod bodem IV. namítala nedostatečné odůvodnění napadeného opatření, a to s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že opatření obecné povahy musí být dostatečným způsobem odůvodněno. Tuto námitku shledal soud důvodnou. Povinnost, aby opatření obecné povahy obsahovalo odůvodnění, vyplývá z ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu, s přihlédnutím k § 174 odst. 1 správního řádu pak odůvodnění opatření obecné povahy musí přiměřeným způsobem odpovídat požadavkům na odůvodnění správního rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Nutnost dostatečného odůvodnění vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 – 136 uvedl, že „*I v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.*“, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8Ao 6/2011-87 (všechny zmíněné rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).
49. Soud je si vědom specifického charakteru napadeného mimořádného opatření, kdy s přihlédnutím k nepříznivému vývoji epidemiologické situace na území České republiky je potřebná určitá operativnost přijímaných opatření a nutnost rychlé reakce příslušného orgánu. To však neznamená, že by bylo možno rezignovat na konkrétní a přesné odůvodnění.
50. Z ustanovení § 94a odst. 2 věta druhá zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že o návrhu na opatření obecné povahy (mimořádného opatření) se nevede žádné řízení. To však samozřejmě neznamená, že by odpůrce byl zproštěn povinnosti opatřit příslušné podklady pro rozhodnutí a důvody svého rozhodnutí dostatečně vyjádřit v odůvodnění mimořádného opatření.
51. Ačkoliv judikatura nabádá k minimalizaci zásahu soudu do přijatých opatření obecné povahy, nezbyvá mu však než trvat na tom, aby z odůvodnění takového opatření byly zřejmé, konkrétní a přezkoumatelné důvody jeho přijetí. V případě mimořádných opatření přijatých odpůrcem lze akceptovat stručnější odůvodnění opatření, o to více je pak třeba věnovat se rozhodným skutečnostem, které byly důvodem pro vydání takového opatření.
52. V daném případě soud shledal důvodnou námitku, v níž poukazovala navrhovatelka na to, že z napadeného opatření není zřejmé, proč byl stanoven interval pěti dnů pro testování. Zde je nutno konstatovat, že napadené opatření se touto otázkou, tedy lhůty pro testování, vůbec nezabývá. Odpůrce sice ve vyjádření ze dne 8. 2. 2021 k replice navrhovatelky uvedl, že frekvence testování zohledňuje inkubační dobu nemoci, zvážení frekvence testování je výsledkem jednání pracovních skupin odpůrce složených z předních expertů, tato skutečnost však nic nemění na závěru o tom, že samotné napadené opatření žádnou úvahu ohledně lhůty pro testování neuvádí a neuvádí ani odkaz na konkrétní dokument (např. stanovisko tvrzených expertů, komise apod.), na základě něhož byla lhůta pro testování stanovena. Soud samozřejmě nepochybuje odborné zázemí odpůrce, naopak lze předpokládat jeho existenci, je však potřeba, aby výsledky jednání expertních pracovních skupin byly ve srozumitelné a dostatečně konkrétní úrovni promítnuty do odůvodnění přijímaného opatření, aby bylo zřejmé, proč správní orgán k nařízení povinnosti testování ve stanoveném časové rozmezí přistoupil a aby bylo srozumitelné z jakých zjištění a podkladů vycházel. Takováto úvaha však napadenému opatření zcela absentuje. Obdobně to platí o volbě testů.
53. Soud neshledal důvodnou námitku, v níž navrhovatelka poukazuje na to, že nepracuje ve zdravotnickém zařízení, když uvádí citaci z části odůvodnění napadeného opatření o tom, že „*zdravotnická zařízení patří mezi tři nejčastější ohniska – clusteru onemocnění COVID-19*“. Navrhovatelka zcela pomíjí tu část odůvodnění napadeného opatření, která předchází jí citované části, v níž odpůrce uvádí, že mezi nejčastější ohniska onemocnění patří i sociální zařízení. Výslovně se v ní uvádí, že : „*...Toto opatření vychází z následujících údajů: sociální zařízení patří mezi jedny z nejčastějších clusterů epidemie onemocnění COVID-19, osoby starších 65 let tvoří cca 90% všech dosud zemřelých ...*“ Je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

tedy zřejmé, že napadené opatření hovoří v souvislosti s ohnisky nákazy nejen o zdravotnických zařízeních, ale také o zařízeních sociálních služeb.

54. Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž navrhovatelka namítá, že opatření nevysvětluje proč je nutné testování zaměstnanců v sociálních službách, když jsou současně testováni také uživatelé sociálních služeb. Testování obou kategorií spolu bezprostředně nesouvisí, byť konečným cílem je snaha o minimalizaci nákazy uživatelů sociálních služeb. Jde o dva samostatné okruhy osob, není žádný důvod k tomu, aby bylo vysvětlováno, proč – přes existenci testování uživatelů, má dojít i k testování zaměstnanců v sociálních službách. Tato námitka nesouvisí s předmětem řízení v této věci, když samotné testování uživatelů sociálních služeb nemá žádný vliv na možné onemocnění personálu, který se pohybuje i mimo sociální zařízení.
55. Obdobně to platí o námitce, v níž navrhovatelka poukazuje na opatření odpůrce ze dne 2. 10. 2020, č. j. MZDR36810/2020-3/MIN/KN. Uvedené opatření ze dne 2. 10. 2020 upravuje odlišnou situaci, kdy se zabývá povinnostmi v souvislosti se zjištěním, že zaměstnanec v sociálních službách přišel do rizikového kontaktu, tedy do kontaktu s osobou, která onemocněla COVID-19.
56. Námitkami, v nichž navrhovatelka poukazovala na jiná opatření (uzavření škol ve správě města Frýdku-Místku, opatření v této Krajské hygienické stanici Olomouckého kraje ze dne 9. 8. 2017), neboť tato opatření nejsou předmětem řízení v této věci a proto soudu nepřísluší posuzovat správnost či nesprávnost tvrzení navrhovatelky ohledně odůvodnění těchto opatření. Vzhledem k rozlišnému předmětu těchto opatření není ani důvod pro to, aby soud rovnával odůvodnění těchto opatření.
57. Navrhovatelka v této části návrhu poukazuje na další nemoci, které jsou nebezpečnější, ale kterým se taková pozornost nevěnuje, jako je rakovina, cukrovka, chřipka. Tato tvrzení navrhovatelky považuje soud za irelevantní. Předmětem řízení je posouzení důvodnosti návrhu ve vztahu ke konkrétnímu opatření obecné povahy. Cílem a smyslem tohoto řízení pak není posuzování otázky, zda a jak by mohla být přijata opatření v souvislosti s existencí jiných onemocnění.

V.

58. Pod bodem V. navrhovatelka namítala, že opatření není přiměřené sledovanému cíli. Poukázala na praxi v rámci dříve vyhlášené epidemie takzvané prasečí chřipky v roce 2009 – 2010 s tím, že si nepamatuje, že by v souvislosti s pandemií viru H1N1 byl vyhlášen nouzový stav či přijata celostátní omezení podle zákona o ochraně veřejného zdraví. Dále poukázala na onemocnění chřipkou v letech 1995 a 1985-1986. K tomuto tvrzení soud s odkazem na to, co bylo výše uvedeno konstatuje, že posuzování otázky, zda a jaká opatření měla či mohla být přijata v souvislosti s existencí jiných onemocnění, není předmětem tohoto řízení. Uvedená tvrzení navrhovatelky nesouvisí s předmětem řízení, kterým je posouzení konkrétního mimořádného opatření vydaného odpůrcem, proto se soud těmito tvrzeními blíže nezabýval. Z obsahu opatření vyplývá, co je jeho cílem, v odůvodnění je výslovně uvedeno, že je tím „...včasné odhalení COVID-19 pozitivních osob působících mezi nejzranitelnější skupinou osob, kterým jsou dlouhodobě poskytovány zdravotní nebo sociální služby,...“ a není pochyb o tom, že testování je jedním ze základních způsobů odhalení onemocnění.
59. Navrhovatelka dále poukázala na nutnost respektovat přiměřenost práva s tím, že má být posouzeno kritérium vhodnosti, kritérium potřeby, kritérium minimalizace zásahu a kritérium proporcionality v užším smyslu slova. Pokud jde o kritérium potřeby a kritérium proporcionality v užším smyslu slova má soud za to, že z pohledu těchto kritérií napadené mimořádné opatření obстоjí. Je všeobecně známou skutečností, že nejvíce ohroženou skupinou jsou senioři a osoby s určitými zdravotními komplikacemi. To logicky vyžaduje opatření směřující

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ke zvýšené ochraně těchto skupin obyvatel. Jedním z takových opatření je zajištění minimalizace možného kontaktu s osobou, která je pozitivní, což lze zajistit preventivním testováním osob, které – zde v sociálním zařízení – s rizikovou skupinou přicházejí do styku při výkonu svého povolání. Mimořádné opatření odpůrce je nutno považovat za prostředek, kterým je preventivní testování nařízeno, a to právě s cílem ochrany rizikové skupiny obyvatel. Navrhovatelka ostatně netvrdí žádný jiný legislativní prostředek, který by mohl požadované zabezpečit. Pokud jde o kritérium proporcionality je nutno konstatovat, že je nutno posoudit otázku zásahu do práv zaměstnanců sociálního zařízení spočívající v pravidelném testování na straně jedné a ochranu rizikové skupiny, u níž dochází jednak k těžkému průběhu onemocnění a s tím související nutností hospitalizace ve zdravotních zařízeních, jednak v této rizikové skupině dochází k vyšší úmrtnosti. Soud má za to, že kritérium proporcionality je splněno, když preventivní vyšetření zaměstnanců sociálního zařízení směřuje k tomu, aby nejrizikovější skupiny obyvatel byly chráněny zvýšenou měrou a byla minimalizovaná možnost, aby se dostaly do kontaktu s pozitivními zaměstnanci zařízení.

60. Pokud jde o kritérium vhodnosti a kritérium minimalizace zásahu, je nutno uvést, že tato kritéria souvisejí s volbou použitých testů a s časovou frekvencí testování. Zatímco otázku kritéria potřebnosti a kritéria proporcionality v užším smyslu slova lze z odůvodnění napadeného opatření vysledovat přesto, že výslovné hodnocení těchto kritérií odůvodnění opatření neuvádí, ve vztahu k využití určitého typu testů a ve vztahu k otázce frekvence testování je zřejmé, že touto otázkou se odůvodnění napadeného opatření nezabývá. Z tohoto důvodu nemohl soud tato kritéria posuzovat, protože mu v tom bránilo nedostatečné odůvodnění přezkoumávaného mimořádného opatření. Uvedené platí i ve vztahu k námitce navrhovatelky o možném použití méně invazivních způsobů testování, není-li použitý způsob testování v napadeném opatření odůvodněn, chybí podklad pro přezkoumání této otázky soudem.

VI.

61. Navrhovatelka pod bodem VI. namítala nedostatečnost vedení spisu a možného přístupu k podkladům z důvodu neexistence spisového materiálu s tím, že podle § 174 odst. 1 správního řádu se nařízení o vydání opatření obecné povahy použijí obdobně u stanovení částí první a přiměřeně u stanovení části druhé správního řádu.
62. Při posuzování důvodnosti uvedených námitek je nutno zdůraznit, že podle § 94a odst. 2 věta druhá zákona o ochraně veřejného zdraví se o návrhu opatření obecné povahy (mimořádného opatření) nevede žádné řízení. Z povahy věci tedy správní orgán nevede správní spis standardním způsobem předepsaným v § 17 správního řádu, neboť jím vydané opatření fakticky představuje první úkon ve věci. To znamená, že vydání opatření obecné povahy podle zákona o ochraně veřejného zdraví nepředchází žádných proces, tedy ani možnost vznášet námítky a připomínky. Uvedená právní úprava koresponduje specifické povaze mimořádných opatření vydávaných podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví a odpovídá mimořádnému charakteru těchto opatření. K procesu vydávání mimořádných opatření tedy nelze, již s přihlédnutím k ustanovení § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, přistupovat stejně jako k běžnému vedení správního řízení.
63. Jak konstatoval zdejší soud v rozsudcích č. j. 18 A 22/2020 – 40 a č. j. 18 A 59/2020-247 požadavek zakládat formalizovaným způsobem do správního spisu jednotlivé podklady pro vydání mimořádných opatření ztrácí smysl v situaci, kdy adresáti mimořádného opatření nemají možnost před vydáním opatření s podklady seznámit a důvody pro přijetí opatření se dozvídají až v jeho odůvodnění. Současně v uvedených rozsudcích zdejší soud zdůraznil nutnost identifikace podkladů a dostupných informací v odůvodnění mimořádného opatření tak, aby bylo umožněno následně ověřit podklady, na jejichž základě došlo k vydání mimořádného opatření. Proto také v uvedených rozsudcích Městský soud v Praze poukázal na význam řádného odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

mimořádných opatření tak, aby byly přezkoumatelné a bylo z nich patrné, na základě jakých konkrétních podkladů a na základě jakých úvah došlo k vydání opatření.

64. Z výše uvedených důvodů soud neshledal námitky navrhovatelky ve vztahu k vedení spisu důvodnými. Obdobně jako shledal soud irrelevantní odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 4141/18, který se zabýval vedením daňového spisu, a daňový řád upravuje práva a povinnosti účastníků daňového řízení zcela odlišně od postupu při vydávání mimořádných opatření podle zákona o ochraně veřejného zdraví, shodně to platí o námitce o řízení o územním plánu, když pro toto řízení platí samostatný právní předpis, stavební zákon, který upravuje postup správních orgánů i práva dotčených osob či účastníků řízení.

VII.

65. Pod bodem VII. navrhovatelka podala návrh na vydání předběžného opatření. O tomto návrhu bylo rozhodnuto usnesením zdejšího soudu č. j. 11 A 127/2020-50 ze dne 29.12. 2020, návrhu nebylo vyhověno. V této souvislosti soud uvádí, že pokud navrhovatelka ve svém dalším podání ze dne 29.12.2020 namítala porušení procesních práv proto, že soud o návrhu na vydání předběžného opatření rozhodl, aniž by navrhovatelce umožnil vyjádřit se ke stanovisku odpůrce k návrhu na vydání předběžného opatření, soud uvádí, že z vyjádření odpůrce je patrné, že se odpůrce vyjadřoval chybně k jinému typu opatření obecné povahy (povinnost nosit roušky), již proto nemohlo k porušení procesních práv navrhovatelky dojít. Z ustanovení § 38 s. ř. s. pak vyplývá, že předběžné opatření soud vydává po vyjádření účastníků řízení (odpůrce), nestanoví, že by stanovisko ostatních účastníků řízení k podanému návrhu muselo být znovu zasíláno navrhovateli.

Další podání navrhovatelky

Pokud navrhovatelka ve svých dalších podáních poukazovala na články a stanoviska, kterými byla hodnocena účinnost, respektive neúčinnost antigenních testů či spolehlivost jejich výsledků, rizika při provádění stěrů za účelem testování, soud uvádí, že jde o stanoviska, která lze nepochybně předpokládat, neboť onemocnění koronavirem COVID-19 je onemocněním novým, lze tedy předpokládat diskuzi odborné veřejnosti a lze tedy předpokládat i různá stanoviska jednotlivých odborníků či odborných institucí. Také odpůrce, jak vyjádřil ve svém stanovisku ze dne 8. 2. 2021 (nikoliv však v napadeném opatření), vycházel ze závěrů odborného aparátu, který má k dispozici. Skutečnost, že tento odborný aparát zaujal určité stanovisko, které nekoresponduje stanoviskům, jež jsou uvedena v článcích, které navrhovatelka přiložila k podanému návrhu, neznamena nezákonnost napadeného mimořádného opatření. Vyjádření veřejného ochránce práv, kterého se navrhovatelka dovolávala, se zabývalo otázkou povinnosti přeshraničních pracovníků předložit potvrzení o absolvování testu jednou za 30 dnů, tedy zcela odlišnou věcí. Soud proto neshledal důvod k tomu, aby se tímto stanoviskem blíže zabýval.

Závěr a náklady řízení

66. Soud závěrem považuje za nezbytné konstatovat, že je si vědom nedobré epidemiologické situace v České republice, je si vědom nutnosti poskytnout co největší ochranu zejména rizikovým skupinám obyvatelstva a v obecné poloze respektuje oprávnění odpůrce činit opatření, která vedou k legitimnímu cíli spočívajícímu v boji se šířením nakažlivé nemoci. Nicméně soud má za to, že i přes výjimečnou situaci je třeba mimořádná opatření dostatečným způsobem a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

transparentně odůvodnit, uvést konkrétní podklady, ze kterých jsou činěny závěry a odůvodnit úvahy, jimiž byl odpůrce veden při svém rozhodování.

67. Současně soud uvádí, že je si vědom judikatury správních soudů, která vytvořila algoritmus přezkumu opatření obecné povahy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98), který spočívá v pěti krocích, a to v přezkumu pravomoci a působnosti orgánu, který opatření vydal, zkoumání v souladu se zákonem stanoveným postupem včetně zkoumání dostatečnosti odůvodnění, přezkum z hlediska souladu s hmotným právem a přezkum z hlediska dodržení zásady proporcionality (kritérium přiměřenosti). A je vhodné konstatovat, že ačkoliv se soud výslovně nedovolával jednotlivých kroků uvedeného algoritmu, je zřejmé, že v podstatě tyto jednotlivé kroky byly posouzeny při vypořádávání námitek navrhovatelky, které byly v návrhu uvedeny (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2Aos 1/2013-138).
68. Ze shora uvedených důvodů, kdy shledal důvodnými námitky, v nichž bylo namítáno nedostatečné odůvodnění mimořádného opatření, soud napadené mimořádné opatření zrušil a podle § 101d s. ř. s. uvedl i okamžik zrušení předmětného mimořádného opatření. Při úvahách k jakému okamžiku mimořádné opatření zrušit soud vycházel z toho, že odpůrci by měl být dán přiměřený časový prostor, aby shledá-li pro to dostatek důvodů, obdobné opatření opětovně přijal s řádným a dostatečným odůvodněním, včetně uvedení konkrétních podkladů pro jeho vydání. Proto soud okamžik zrušení mimořádného opatření posunul na den 10. března 2021 od 00. 00 hodin. Je sice zřejmé, že napadené mimořádné opatření obsahuje ustanovení o tom, že pozbývá účinnosti skončením nouzového stavu, nicméně s přihlédnutím k závěru o pravomoci odpůrce přijmout mimořádné opatření s nynějším předmětem řízení bez ohledu na existenci či neexistenci nouzového stavu, soud uvedené datum stanovil, aniž by se blíže zabýval otázkou, zda k uvedenému datu bude nouzový stav existovat.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelka měla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů přísluší. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek a odměna za zastoupení advokátem.
70. Odměna za zastoupení představuje odměnu za tři úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. a), písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – příprava převzetí zastoupení, písemné podání návrhu, replika navrhovatelky ze dne 29. 12. 2020 k vyjádření odpůrce k podanému návrhu) po 3 100 Kč za jeden úkon a třikrát režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), celkem odměna za zastupování ve výši 10 200 Kč. Protože zástupce navrhovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, byla s přihlédnutím k § 57 odst. 2 s. ř. s. náhrada zvýšena o částku odpovídající této dani – o 21% z částky 10 200 Kč, tj. o částku 2 142 Kč celkem 12 342 Kč za zastoupení. K této částce je nutno připočítat poplatek ve výši 5 000 Kč, zaplacený navrhovatelkou z podaného návrhu. Náklady celkem tedy činí 17 342 Kč.
71. Je vhodné konstatovat, že navrhovatelka podala další podání, a to podání ze dne 16. 12. 2020, 17. 12. 2020, 26. 12. 2020, 22. 12. 2020, 27. 1. 2021, 5. 2. 2021. Tato podání soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení nezohlednil proto, protože tyto úkony neshledal důvodně a účelně vynaloženými, neboť šlo o podání, kterými navrhovatelka dokládala novinové články či stanoviska různých osob a institucí. Jak je patrné z výše uvedeného odůvodnění rozsudku, soud tyto články nepovažoval za podklady pro přezkum napadeného opatření.
72. Pro úplnost soud uvádí, že navrhovatelka uhradila na soudním poplatku ještě částku 1 000 Kč za návrh na předběžné opatření, protože v řízení o návrhu na vydání předběžného opatření nebyla navrhovatelka úspěšná, nebylo jí právo na náhradu nákladů řízení za poplatek v uvedené výši přiznán.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.